

Thema-avond over sociale veiligheid voor jeugdtrainers MHC Amstelveen

Op vrijdagavond 16 september hebben alle jeugdtrainers en begeleiders (Sjoerd Janson, Mike Alderden en Chris Thomas) van onze vereniging in een speciale bijeenkomst stilgestaan bij het thema sociale veiligheid. Sociale Veiligheid gaat over alles waarbij het welzijn van leden, begeleiders en bezoekers centraal staat. Hoe we met elkaar om gaan bij de vereniging en hoe we dat bespreekbaar maken.

De thema-avond is georganiseerd door de werkgroep Sociale Veiligheid MHC Amstelveen.

Naast filmpjes over waargebeurde voorvallen bij andere verenigingen en stellingen is met elkaar gediscussieerd waar de trainersgroep de 'grens' trekt ten gunste van de sociale veiligheid van de speler(s), op welke wijze dat met elkaar gedeeld wordt en hoe men elkaar daar bij kan ondersteunen.

Volgens de methodiek 'over de streep' (je kiest voor het ja- of nee-vak) hebben de trainers herkenbare situaties besproken die de grens raken van acceptabel of niet-acceptabel.

Enkele situaties die met de trainers besproken zijn:

Je hoort een collega-trainer die een team naast jou traint tegen een pupil roepen: "Hé eikel, luister nou eens even naar mij". Zeg je hier wat van tegen die collega-trainer? In het gesprek wat erna volgde zijn diverse opties aan de orde gekomen. O.a. dat je een voorbeeldfunctie hebt. Maar ook dat je niet meteen kan oordelen over wat de bedoeling is geweest van de collega om zó te reageren op een speler. Dit leidde tot enkele adviezen die alle trainers ter harte hebben genomen.

Mag een trainer verkering hebben met een van zijn pupillen? Dat was niet voor iedereen meteen helder (ligt aan leeftijdsverschil, was er al verkering voordat degene trainer werd, voorbeelden waarbij het in de praktijk goed ging). Wel is een duidelijk statement gemaakt dat je als trainer-coach een bepaalde (professionele) afstand moet hebben, je moet boven de groep kunnen staan om – waar nodig – te kunnen bijsturen en spelers te kunnen aanspreken. Laat je spelers 'te dichtbij' komen, dan loop je het risico dat je individueel belang verkiest boven de sociale veiligheid van het team. Vervolgens is het gesprek gegaan over diverse vormen van begroeten, schouderklopjes en troostgebaren (arm om de schouder). Wat naar aanleiding van deze discussie duidelijk is geworden dat een trainer duidelijk moet zijn over de bedoeling van het contact tussen hem/haar en de speler.

Een andere herkenbare situatie voor veel trainers is deze: *Je ziet dat er voortdurend grappen gemaakt worden in de whatsapp-groep over een en dezelfde speler, zeg je er iets van? Ook hier concludeert de groep trainers dat bespreekbaar maken de enige oplossing is. Vindt het 'slachtoffer' het nog wel grappig, vind ik als trainer dit wel toelaatbaar of wil ik dat het meteen stopt omdat het niet bijdraagt aan de teamspirit? Uitsluiting (exclusie) van individuen door grappen die uitmonden in plagerij of pesten is iets wat vaak heel klein (onzichtbaar) begint. Als trainer dien je daar dus alert op te zijn. Het gaat er dus niet om of het buitengesloten kind signalen afgeeft, maar de trainer kan*

vanuit het eigen referentiekader (kan me niet schelen wat anderen ervan vinden, ik vind dit niet oké!) een grens aangeven.

Met deze bijeenkomst hebben de trainers en begeleiders met elkaar enkele uitgangspunten doorgenomen en bewust eigen gemaakt zodat zij tijdens de trainingen en wedstrijden onze pupillen op sociale en veilige manier helpen bij de ontwikkeling naar volwaardige en respectvolle hockeyers.

Dank aan alle trainers en begeleiders voor hun inzet en tijd op de vrije vrijdagavond!

Namens werkgroep Sociale Veiligheid,

Martien van Rijn
Huub Brinkhof